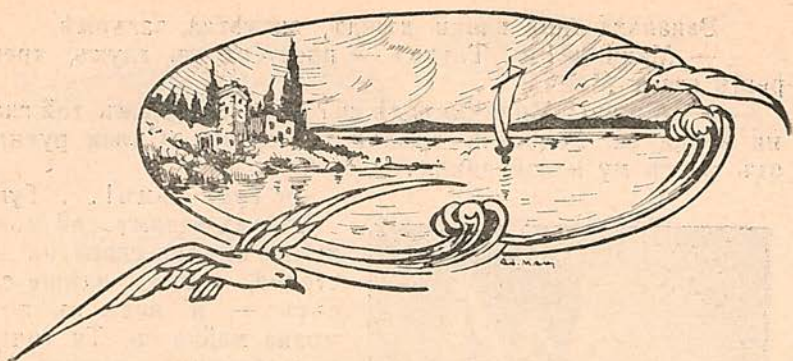

Край морето

Минчо избѣга отъ дома ужасно разсърденъ. Той стигна морския брѣгъ, сѣдна на единъ камъкъ и заплака. Той се смѣташе за най-нещастния на свѣта.

— Малъкъ си още, не можешъ да плуващъ съ лодка!... Бате можелъ, а азъ не мога!... Чакайте да видите!... — закани се той и удари изъ скалитѣ.

Намѣри едно усамотено мѣсто, дѣто скалитѣ се издигаха като отвѣсна стѣна.

— Много добръ; нека да помислятъ, че съмъ се удавилъ, — рече Минчо и бързо-бързо съблѣче и хвърли на брѣга обущата, чорапитѣ и палтото си.

Слѣдъ това се покатери по отвѣсната и плъзгава канара.

— Само да се добера до върха — бѣбрѣше си Минчо. — Тамъ тѣ нѣма да ме видятъ, — ще ме търсятъ и плачатъ за мене, а азъ ще имъ се смѣя отгорѣ!...

Изкачи се вече доста на високо и погледна надолу. Ала притъмнѣ му прѣдъ очи. Той дигна ржцѣ, хвана се за камъка надъ главата си. Ржцѣтѣ му треперѣха, краката — едвамъ го държеха. Всичкитѣ му прѣжни зли мисли изхвъркнаха изъ главата.

— А, ако се откача отъ тукъ... — прошепна тихо самъ на себе си и очитѣ му се налѣха съ сълзи.

Да крѣщи, да вика за помощ — напразно. Брѣгътъ е пустъ и никой нѣма да го чуе. Да слѣзе — невъзможно. Та той не смѣе да погледне вече надолу!...

Врѣмето вървѣше бавно, а Минчо чувствуваше, че слабѣе отъ минута на минута. Ржцѣтѣ му прѣмалѣватъ и изтрѣпватъ.

— Мамичкооо! — простена той прѣзъ сълзи...

Почна да тъмнѣе. Отъ морето се чуваха страшнитѣ удари на вълнитѣ. Бурята ревѣше и Минчо въ ужасъ трѣпнѣше...